

KI MAGÁVAL DACOL

A Hattyúkkal, ágyútűzben költőjének

„... egy könnyörtelen kőre ezt írtam, hazám...” (...)
„De egyetlen kő se lágyult meg eddig kedvemért...”

Fölrepedt falak sóhajtanak
tüzet, vizet iszonyú halált.
A szél üszkös gerendákat dobál.
Kiáltást kíván minden definíció.
Hová vesztek, drága testvéreim,
ha nem nyílik föl a sorompó?!
A csonttörésesek, a torzszülöttek
és a vének majd lemaradnak, -
a menekülésben nincs rajtszámozás,
hol mindenki a kibírhatalmával
indítja magát a tűznek, a víznek,
a forgószélnek... S kívánkoztok
gerenda hátára, a vízre, hogy
elhajózzatok távolibb szigetre, s közben
tüzet kap alattatok a gerenda, az üszkös.
Kívánkoztok tűz szárnyaira, hogy
átrepüljétek a háborgó óceánt,
s közben szél töri szét szárnyatokat.
S ha forgószélnek képzelitek magatokat,
se juttok tovább. Mit jelent néktek
a magasság, szívveréseteket nem hozza
rendbe szférák etűdje, sem a szó,
ha énekem hiábavaló hányódtatástokat
nem könnyíti, nem boldogít.

S fölrepedt ajakkal sóhajtotok
tüzet, vizet, iszonyú halált.
De szátokból ered a szél,
és tüzet táplál, s könnyetek
lenne a víz, de az égést csillapítani
kevés, ha egymást dobáljátok
gerendaként, mert a szavak
súlyosabbak üszkös testeteknél.
Hol megtelepszik minden eredő átok.
Hínár van lábatokon víz nélkül is,
égték éltetekben tűz nélkül is,
szálltok a messzeségben forgószél
gyanánt. S éneketek így más
is röpít. S életek így
több két sóhaj között, mint
földi tapasztalás. De vakaróztok
míg nem jön a halál, és
körmeitek nyomán üszök terem,
s fölreped szátok a káromlástól.
A szélzsákot már nem lehet betömni.
Ki tűzzel dacol, tűz martaléka lesz.
Ki széllel dacol, szárnya törik a szélben.
Ki vízzel dacol, hínár telepszik arra.
Ki magával, az még élhet.

HÁROM HAIKU

„Lámpás a szélben”
- holdfeljötté mutatvány –
hajnali álom.

A bagolyasszony
most versek fölött virraszt
köd lepi kertjét.

Ablakból lesem
a fogyó Holdat. Csak egy
torony takarta el.

ULMNÁL A DUNA

Kabdebó Tamásnak

Mintha egy folyóval
lettem volna hirtelen gazdagabb,
amikor megpillantottam
Ulmnál a Dunát,
ami nem volt nagyobb
a zöldárkor megduzzadt
gyerekkori kanálisnál.
Pedig hát kedvelt Danubiusodban
ugyanaz a víz csordogál/hömpölyög
Ulm, Passau, Bécs és Visegrád alatt.
S bár tudjuk, ugyanúgy
nem lehet kétszer belelépnünk
mégis megpróbáljuk azt,
miközben viszi-viszi a folyam
Európa minden szennyesét,
s mit Attila látott _ a dinnyehéjakat;
s tűnődött sorsába merülten,
hogyan fecseg a felszín, hallgat a mély.